

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Tractatus De Statu Hominis Morali In Vita Et Post Mortem

Opfermann, Paul

Moguntiae, 1769

Naturæ innocentis privilegia.

urn:nbn:de:hbz:466:1-40701

gelis posse dici, quod charitas Dei diffusa sit in eis per Spiritum Sanctum. Ubi Patres constanter naturam inter & gratiam discernunt: si autem gratia simpliciter debita est, jam non est gratia, sed naturalis perfectio hominis. Et quo jure natura etiam integra gratiam supernaturalem exigeret? an *moralis*? quod illud? an *physico*, quod in natura ipsa fundetur? igitur jus istud perseverat in statu naturae lapsae non minus, ac naturales caeterae appetitiones, quas culpa non adimit. Homo ex natura sua Dei servus est: atque is adoptivam filiationem, & quae ei adhaeret, beatitudinem aeternam jure suo exigere possit? neque ideo natura integra ejusdem hac in parte conditionis est cum lapsa: haec enim ob culpae demeritum quovis dono supernaturali *positive* indigna est, cum illa solum *negative* indigna extaret; supra meritum erat gratia in statu naturae integrae: sed etiam contra meritum in statu naturae lapsae est.

Inter caetera naturae innocentis privilegia duo 36. sunt, quae singularem sui attentionem postulant, Alia videlicet quod appetitus sensitivus ita fuerit subje- natu- ctus voluntati & rationi, ut vel eam praeveneret ra- in- numquam, vel illi imperanti repugnaret. Atque no- centis istud ex Sacris Paginis haud obscure colligitur. privi- Nam Gen. 2. de primis parentibus adhuc innoxiiis legia. dicitur: *Erat autem uterque nudus; Adam scilicet & uxor ejus, & non erubescabant*: postquam autem peccato se contaminaverant, *aperti sunt oculi amborum, cumque cognovissent se esse nudos, consuerunt folia ficus, & fecerunt sibi perizomata.* c. 3. Apostolus ad Rom. 7. hos concupiscentiae motus ex Adae peccato traxisse originem confirmat his verbis: *Non, quod volo bonum, hoc ago, sed quod odi malum, illud facio. Si autem, quod nolo, illud facio, jam non ego operor illud, sed quod habitat in me peccatum, h. e. peccati fomes.* Eadem in rem satis aperte loquitur TRIDENTINUM Sess.

S. ff. 5. Can. 5. Hanc concupiscentiam, quam aliquando Apostolus peccatum appellat, Sancta Synodus declarat, Ecclesiam Catholicam nunquam intellexisse peccatum appellari, quod verè & propriè peccatum in renatis sit; sed quia ex peccato est, & ad peccatum inclinat. Siquis autem contrarium senserit, anathema sit. Istam verò ἀπαθείαν homo in primævo innocentiaæ statu soli divina liberalitati ac providentiæ debebat: quod si enim natura hominis purè, ac secundum se consideretur, etiamsi potentias habeat virtutibus naturalibus perfectas ornatasque; pugnae tamen & rebellionis carnis adversus spiritum obnoxia est, eo quod per appetitum sensitivum ad sensibilia & corporea, per appetitum verò rationalem sive voluntatem ad honesta & spiritualia, quæ rationi congrua sunt, inclinetur. Ut autem rationis imperium rectum semper iustumque foret, fecere infusi homini habitus, cum providentia removeret, quidquid ad motus inordinatos excitare appetitum posset, eumque ita temper contineret, ut voluntati ad nutum obsecundaret. Hanc ergo (obedientiam) priusquam violassent, placebant Deo, & placebat eis Deus; & quamvis corpus animale gestarent, nihil inobediens in illo adversum se moveri sentiebant. Faciebat quippe hoc ordo justitiæ, ut, quia eorum anima famulum corpus à Deo acceperat, sicut ipsa eidem Domino suo, ita illi corpus obediret, atque exhiberet vitæ illi congruum sine ulla resistantia famulatum. Ita S. AUGUSTINUS L. 2. de peccat. mer. & rem. c. 22.

37.
Im.

Pelagii error fuit, ut refert S. AUGUSTINUS ep. 106. quòd diceret, Adam sive peccaret, sive non pecca-

peccaret, moriturum esse, nec mortem in genus ^{MOE.}
 humanum introductam esse per prævaricationem ^{tali-}
 Ada. Atque ideo Pelagius illud Gen. 2. In quo- ^{tas.}
 cunque die comederis ex eo, morte morieris, de
 morte animæ interpretatus est. At oppositum de
 Fide est, Adam sc. nunquam moriturum fuisse, si
 non peccasset. Et primò quidem hæc veritas defi-
 nita est in Concilio MILEVITANO cap. 1. his verbis:
Qui dixerit Adam primum hominem mortalem fa-
ctum, ita ut, sive peccaret, sive non peccaret,
moreretur in corpore, hoc est, de corpore exiret,
non peccati merito, sed necessitate naturæ; ana-
thema sit. Idem docet Concilium ARAUSICANUM
 II. Can. 1. & 2. & TRIDENTINUM Sess. 5. cap. 1.
 dicens: *Adam peccando incurrisse mortem, quam*
antea comminatus illi fuerat Deus. Horum au-
 tem verborum Gen. 2. in quocunque die, &c. quis
 sensus esset, satis explicuit Scriptura Gen 3. *In*
sudore vultus tui vesceris pane, donec revertaris
in terram, de qua sumptus es: quia pulvis es,
& in pulverem reverteris. Et Apostolus ad
 Rom. 5. *Per unum hominem peccatum in hunc*
mundum intravit, & per peccatum mors, & ita
in omnes mors pertransiit, in quo omnes peccave-
runt. Ibid. c. 8. *Corpus quidem mortuum est*
propter peccatum, spiritus verò vivit propter ju-
stificationem. Confirmatur dicto Sapiientis c. 2.
Deus creavit hominem inexterminabilem, invidia
autem diaboli mors introiit in Orbem terrarum.
 Itaque singulari Dei beneficio factum fuisset, ut
 homo non moreretur, nisi prævaricator divinæ le-
 gis extitisset, quamvis naturalem immortalitatem
 ante peccatum non haberet. *Corpus Adami mor-*

tale erat (inquit S. AUGUSTINUS L. 7. de Gen. ad lit. c. 25.) quia poterat mori; & immortale, quia poterat non mori. Aliud est non posse mori, sicut quasdam naturas creavit Deus; aliud est autem posse non mori, secundum quem modum primus homo creatus est immortalis. Qua autem ratione homo innocens à morte servaturus sese fuisset; non una est omnium opinio. Absque cibo perennem ac beatam vitam toleraturos fuisse parentes primos, nonnulli quondam opinati sunt. Verum quid attingebat offerre illis alimenta, quodsi horum nulla foret necessitas? (Ecce dedi vobis omnem herbam afferentem semen super terram, & universa ligna, quæ habent in semet ipsis sementem generis sui, ut sint vobis in escam. Gen. I. v. 19. Aut quæ vescendi voluptas melius procul dubio inutili re carituris? immo quàm indignum hoc felici illo, beatoque vitæ statu, ad istam cum bestiis communem corporis functionem abjici, si non eam sola corporis necessitas commendaret? rectius itaque S. AUGUSTINUS L. 13. de Trin. c. 20. Licet, inquit, morituri non essent primi parentes, nisi peccassent; alimentis tamen utebantur nondum spiritalia, sed adhuc animalia corpora terrena gestantes, quæ licet senio non veterascerent, ut adducerentur ad mortem (qui status eis de ligno vitæ, quod in medio paradisi cum arbore vetita simul erat, mirabili Dei gratiâ præstabatur) tamen alios sumebant cibos . . . De ligno autem vitæ propterea gustabatur, ne mors eis undecumque subreperet, vel senectute confecti, decursis temporum spatiis interirent, tamquam cætera essent alimento, illud Sacramento. Quamvis autem naturalis aliquid in
arbore

arbore illa virtutis per sese fuerit ad firmandum corroborandumque corpus, ut vivax & longævum esset; non tamen immortale, si divinam ab eo gratiam, ac specialem providentiam sejungas: unde S. THOMAS in 2 dist. 19. q. 1. a. 4. *Ab hoc modo corruptionis conservabat hominem illæsum divina providentia.* Et S. AUGUSTINUS L. 1. de peccat. mer. c. 3. *Si Deus Israëlitarum vestimentis & calceamentis præstitit, quod per tot annos non sunt obtrita; quid mirum, si obedienti homini ejusdem potentiâ præstaretur, ut animale ac mortale habens corpus, haberet in eo quemdam statum, quo sine defectu esset annorum.*

Adamum in justitia originali à Deo conditum 38. fuisse, dogma certum & catholicum est. An verò Justitia originalis justitia fuerit specialis quidam habitus à gratia distinctus, & voluntati inhærens eum in finem, ut voluntas Deo non faciliter duntaxat, sed etiam majori cum intensione & delectatione, quàm appetitus sensitivus objecto suo delectabili adhereret? an præter omnem gratiæ & virtutum infusarum rectitudinem adjecerit voluntati rectitudinem quamdam naturalem, quæ peccato amissa fuerit? an fuerit ipsa gratia hominem Deo gratum faciens? an denique fuerit plurium habituum, & beneficiorum Dei collectio? disputant TT. Præferenda cæteris videtur sententia posterior, quia *Adam* amittendo sanctitatem & justitiam, secundum corpus & animam (ut loquitur TRIDENTINUM Sess. 5. Can. 1.) in deterius commutatus est; igitur illa justitia corpus & animam perficiebat; proinde est collectio plurium habituum, & beneficiorum Dei, quibus immensa Dei bonitas corpus & ani-